

1ste Valgfreds (Winther), saaledes som han mente at jeg havde været i, hvad jeg for sagde, men jeg kan rigtig nok ikke negte, at han ogsaa nu har overrasket mig. Det er desværre alfor almindeligt, at naar det ærede Medlem i denne Samling tager Ordet i kirkelige Sager, overrasker han mig saa ved det, saa ved et Andet. Nu siger han, som tidligere saa stærkt er optraadt som Beskytter af Følgekirken's Trosfrihed, at han end ikke vilde, vi maatte give Menighedene Ret til at vælge deres Præster, eller dog give dem noget af den Indflydelse, Staten for har havt, — nu siger han, som ikke for har villet tillade os at gribe ind i Følgekirken's indre Forhold, at denne Forsamling skal paatage sig at afgjøre, om Følgekirken's Lære er den evangelisk-lutheriske eller ikke. Jeg forstaar ikke, hvorledes det ærede Medlem kan mene, at denne Forsamling efter hans egen Forudsætning kan være kaldet dertil, eller hvorledes han kan sige, at vi skulle afgjøre, om Præsterne prædike efter den augsburgiske Konfession eller ikke; den augsburgiske Trosbekjendelse kan fortolkes paa saa mange Maader og er ogsaa bleven det i de 300 Aar, hvori den har bestaaet, at det vil være vanskeligt, for ikke at sige umuligt, for denne Forsamling at afgjøre, hvad den billiger og hvad den ikke billiger. (Winther: Det har jeg ikke sagt.) Det ærede Medlem sagde frendes, at det var Noget, vi efter Grundloven vare nødt til. Sagde det ærede Medlem maatte heller ikke det? (Winther: Jo!) Det kan jeg slet ikke se, der staar „den evangelisk-lutheriske Kirke“, men ikke „den evangelisk-lutheriske Kirke“ efter den augsburgiske Trosbekjendelse. Denne Affattelse foreslog Biskop Mynter, men den fik, saavidt jeg husker, ikke mere end 6 Stemmer for sig paa den grundlovgivende Forsamling. Det er altsaa ikke noget Grundlovsbud, at den evangelisk-lutheriske Kirke hos os nødvendigvis skal stemme overens med den augsburgiske Konfessions Lære. Men dernæst sagde det ærede Medlem, at det var som evangelisk-lutherisk Kirke, at Følgekirken faar sin Understøttelse af Staten. Derom staar der heller ikke Noget i Grundloven; der staar:

„Den evangelisk-lutheriske Kirke er den danske Følgekirke og understøttes som saadan af Staten.“ Dette „som saadan“ gaar naturligvis paa Følgekirken, som er det sidste forudgaaende Begreb, og hvis det ærede Medlem er i nogen Tvivl herom, vil jeg tillade mig at raade ham til at gjennemlæse det oprindelige Grundlovsudkast, hvori der stod, hvad der skulde forstaaes ved Følgekirken, nemlig den Kirke, hvortil Folkets Flertal bekjendte sig, og dernæst den Betænkning, som blev afgivet af det daværende Udvalg, hvis Ordfører var den nuværende ærede Kirkeminister. Han vil da se, at det daværende Udvalg foreslog at udelade denne Forklaring af Ordet „Følgekirke“, ikke fordi det misbilligede den, men fordi det fandt den overflødig. Altsaa, det er som Følgekirke, som den Kirke, hvortil Folkets Flertal bekjender sig, at dette Kirkesamfund faar Understøttelse, men om det er den evangelisk-lutheriske eller ikke, have vi ikke noget at afgjøre om. Det ærede Medlem mente, at jeg gjorde ham uret med Hensyn til hans Stilling til Forslaget til § 16; det er muligt, at jeg har gjort det; thi jeg har ikke opfattet hans Stilling saaledes, som han sidst forklarede den, men ialtfald maa jeg fastholde, at hans Stilling ligeoverfor det hele Lovforslag maa blive en anden, hvis han vil være konsekvent, idet han nødvendig maa komme til at anvise Pengene som en samlet Sum og overlade Følgekirken selv, hvorledes den vil anvende den i det Enkelte. At bestemme, hvormeget den enkelte Biskop eller Præst skal have, under hvilke Forhold han skal have Tillæg osv., det er altsammen Noget, man efter hans Betragtning maa overlade til Følgekirken selv at afgjøre, og hvormed vi ikke maa have Noget at sige. — Det ærede Medlem for Kolding (Berg) kom med en Bemærkning til de Vittringer, hvormed jeg sluttede, som jeg enten ikke forstod, eller som maa synes meget besynderlig, hvis den opfattelse, jeg fik, er rigtig. Jeg sluttede med, at vi i dette Forslags § 6 havde givet Staten Ret til at give et Tillæg til saadanne Præster, som den mente burde blive i deres Menigheder, men som af økonomiske Hensyn ellers maatte søge Forslyttelse; men, sagde jeg, naar vi saaledes give Staten